

NAGRADA
VLADIMIR NAZOR
za 2019. godinu

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture

NAKLADNIK
Ministarstvo kulture Republike Hrvatske,
Runjaninova 2, Zagreb

ZA NAKLADNIKA
dr.sc. Nina Obuljen Koržinek

UREDNIKA
Pia Sopta

KOORDINACIJA ODBORA I KOMISIJA
Dubravka Đurić Nemeč
Marija Cesar
Ivan Božić

VIZUALNI IDENTITET NAGRADE VLADIMIR NAZOR
I DIZAJN PUBLIKACIJE
Superstudio / Ira Payer, Iva Hrvatin

FOTOGRAFSKI PORTRETI LAUREATA
Marko Ercegović
(str. 14, 17, 20, 29, 35, 38, 41, 44, 47)

ARHIVSKE FOTOGRAFIJE
Lisa Hinder / Künstleragentur Seifert (str. 23)
Tošo Dabac, 1968. / Arhiv Tošo Dabac, (str. 32.)
Mečava, režija. A. Vrdoljak, 1977. Arhivsko gradivo
Hrvatskog državnog arhiva / HR HDA 1392
Zbirka fotografija hrvatskog filma/ (str. 26)

TIPOGRAFSKO PISMO
Vita (Nikola Djurek)

LEKTURA
Ana Vraneša Sredić

TISAK
Kerschhoffset

NAKLADA
300 primjeraka

ISSN 1848-9753

Zagreb, srpanj 2020.

V
N

NAGRADA
VLADIMIR NAZOR
za 2019. godinu

Ljudska potreba za ljepotom i umjetnošću u doba krize poprima novo lice. Više nije prikrivena, čuvana za posebne prigode, ne odgađa se kako bi ustupila mjesto drugim neophodnostima, ne zanemaruje se. Ona postaje sredstvo preživljavanja, primarnost, rasonoda i utjeha. Krizno razdoblje, obilježeno pandemijom, koja je posljednjih mjeseci uzdrmala HRVATSKU i svijet, te potresom koji je u ožujku pogodio ZAGREB, pokazalo je s jedne strane svu ranjivost kulture, ali istodobno i sposobnost umjetnika za regeneracijom, pronalaskom novih načina izražavanja i putova do publike. Napokon, kultura jest neizostavan dio naših života, hrani naš duh i spaja nas kada je razdvojenost neočekivano nužna.

NAGRADU VLADIMIR NAZOR – najviše hrvatsko državno priznanje u području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma – ove godine dodjeljujemo nošeni posebnim emocijama. Nazor je bio pjesnik životne vitalnosti, energije, snage nacionalnog duha. Njegova pjesnička riječ ima upravo danas posebnu težinu, a istinitost njegova plemenitog humanizma svakim danom potvrđuje i suvremena zbilja. Zato se njegovih stihova prisjećamo kao svojevrsnog moralnog imperativa koji nas obvezuje: „S dobrima dobar, a ni s kime zao// Svog srca glasa nikad se ne stidi.“

U svojem 61. izdanju nagrada koja nosi NAZOROVO ime ne posustaje prepoznati i nagraditi one pojedince koji su svojim cjeloživotnim opusom, ili pak godišnjim postignućem, doprinijeli cjelokupnoj hrvatskoj kulturi i donijeli radost onima koji su njihove radove imali prilike doživjeti. Vrsni autori i njihova djela koja ove godine odlikujemo pokazuju nam ne samo raznovrsnost i kvalitetu hrvatske kulture, već i moć umjetnosti da osvjetljava put i nadahnjuje, da nas podsjeti na svoju snagu uz pomoć koje smo prebrodili dosadašnje izazove.

NAGRADU VLADIMIR NAZOR za 2019. dodjeljujemo u godini obilježenoj nesvakidašnjim iskušenjima, ali i zadovoljstvom što smo u tako ekstremnim uvjetima uspješno okončali hrvatsko predsjedanje VIJEĆEM EUROPSKE UNIJE. Pred nama su još uvijek brojni izazovi, mnogo posla, potreba za neiscrpnom energijom i kreativnošću, no vjerujemo kako će ova situacija, kakvu ne pamtimo u globalnim razmjerima, stvoriti nove modele komunikacije i suradnje, nove kulturne vrijednosti i novo zajedništvo, što će ostati trajnom vrijednošću i u budućim vremenima.

Stoga iskazujem iskrenu zahvalu predsjedniku ODBORA, akademiku ZVONKU KUSIĆU, i uglednicima koji čine ODBOR NAGRADE te pojedine komisije, na spremnosti i htijenju da i ovaj put, unatoč izvanrednim okolnostima, NAGRADA bude dodijeljena zaslužnim stvarateljima. Posebne čestitke upućujem laureatima – vaš samozatajan rad hrvatska javnost prepoznaje, cijeni i vrednuje. Želim vam da svojom darovitošću i radom ponosno nastavite pronositi vrednote hrvatske kulture u zemlji i svijetu.

— DR. SC. NINA OBULJEN KORŽINEK

Nagradu Vladimir Nazor dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo. Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor Nagrade Vladimir Nazor na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

**UVODNA RIJEČ
PREDSJEDNIKA
ODBORA NAGRADE
VLADIMIR NAZOR**

Protekla je 71 godina otkako je 19. lipnja 1949. godine umro VLADIMIR NAZOR, hrvatski književni velikan čije besmrtno djelo živi i danas kao neizostavni dio našega nacionalnog identiteta. NAZOR je živ i prisutan i kroz nagradu za najbolja ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovne i primijenjene umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma koja s ponosom nosi njegovo ime.

Njezini dobitnici, poput NAZORA, jačinom svoga značaja i dalekosežnošću utjecaja obilježili su vrijeme u kojem djeluju. Talentom i djelima trajne vrijednosti, nacionalnoga i međunarodnoga značenja oni izgrađuju suvremeni hrvatski identitet i ujedno obogaćuju hrvatski doprinos europskoj i svjetskoj kulturi. Time se potvrđuje misao JOSIPA JURJA STROSSMAYERA o kulturi i umjetnosti kao neizostavnom elementu za izgradnju nacionalnoga identiteta.

Umjetnost nas oplemenjuje i povezuje s drugima i drukčijima te uvijek iznova potvrđuje snagu i veličinu ljudskoga duha, mašte i kreativnosti. Živa i dinamična, ona nadilazi generacijske, svjetonazorske i stilske razlike, a ponajbolji među umjetnicima dobivaju zaslužena priznanja kojima im se domovina odužuje za njihova postignuća i neprocjenjiv opus. NAGRADA VLADIMIR NAZOR dokaz je vrednovanja vrhunske umjetnosti, pravih, a ne prividnih vrijednosti, i to u okolnostima krize vrijednosnoga sustava, relativizacije svih mjerila i preispitivanja uvriježenih umjetničkih kanona.

Nagrada s NAZOROVIM imenom nosi i NAZOROVU optimističnu poruku da treba vjerovati u sebe i svoj narod, u njegovu snagu i potencijale, prošlost, sadašnjost i budućnost, kao i u smisao etičkih ideala. U današnje vrijeme ta nam poruka treba više nego ikad kao putokaz i ohrabrenje, i pojedincima i cijelome društvu, kako bismo se hrabro nosili sa životnim izazovima.

I ove se godine potvrdilo da vrijednost i ugled NAGRADI VLADIMIR NAZOR daju i njezini dobitnici, kao i članovi ODBORA ZA DODJELU NAGRADE i članovi komisija. Zahvaljujem im na uloženom trudu kako bi nagrade i ove godine pripale umjetnicima koji su to istinski zaslužili, što nam jamče ugled i autoritet članova ODBORA i komisija.

Dodjela nagrade s imenom VLADIMIRA NAZORA važna je manifestacija koja još jednom simbolički potvrđuje povijesni hrvatski uspjeh i pobjedu, ostvarenje tisućljetnoga sna o slobodnoj i samostalnoj HRVATSKOJ. Još jednom čestitam dobitnicima nagrada želeći im nastavak uspješnoga umjetničkog stvaralaštva na dobrobit HRVATSKE i njezine kulture. Neka nam svojom nepresušnom kreativnom i stvaralačkom energijom i dalje budu inspiracija, poticaj i uzor.

— AKADEMIK ZVONKO KUSIĆ

**ZAHVALA ZA NAGRADU
VLADIMIR NAZOR
ZA ŽIVOTNO DJELO**

Pripala mi je velika čast da izreknem riječi zahvale ODBORU NAGRADE i MINISTARSTVU KULTURE u ime dvanaestero umjetnika odlikovanih NAGRADOM VLADIMIR NAZOR, najvišom državnom nagradom za najbolja umjetnička postignuća u šest umjetničkih područja.

Svi mi dobitnici djelujemo u različitim poljima i izražavamo se osebnim umjetničkim izričajima, no svi smo dio jedinstvenog, golemog prostora umjetničke slobode kojim se krećemo vođeni samo jednom željom – da svoje ideje što bolje artikuliramo i prenesemo svojoj publici.

Dok smo stvarali – pisali, režirali, slikali, skladali, glumili – nitko od nas nije mislio na nagrade. Umjetnici ne stvaraju zbog nagrada i priznanja. Stvaraju jer je to jedini način na koji se mogu ostvariti kao osobe i svojim životima dati puni smisao. Slijede svoje ideale, žele postići što više u svojem umjetničkom području. No nagrade su za sve nas ujedno i potvrda da su naša djela dotaknula osjećaje ljudi koji nas okružuju, da su im oplemenila dušu, a život učinila ljepšim i vedrijim.

Zato najvišu državnu nagradu, koja nosi ime velikoga hrvatskog pjesnika VLADIMIRA NAZORA, primamo s ponosom i radošću kao priznanja koja potvrđuju da su naši radovi prepoznati kao visoki dometi neodvojivo utkani u nacionalnu kulturu.

Činjenica da se NAGRADA dodjeljuje za zaokružen umjetnički doprinos, koji ostaje trajno dobro REPUBLIKE HRVATSKE, potiče nas da nastavimo s radom. Za dobitnike godišnje NAGRADE za najbolja ostvarenja u protekloj godini to je priznanje snažan poticaj da nikada ne posustanu.

Članovima komisija koje su procjenjivale naše radove dugujemo veliku zahvalnost na trudu, zalaganju i odgovornosti jer zacijelo nije bilo lako odlučiti između radova i opusa koje su razlikovale tek nijanse.

MINISTARSTVU KULTURE zahvaljujemo što je u ovim neizvjesnim vremenima opterećenima velikom zdravstvenom ugrozom zbog koronavirusne pandemije, dodatno otežanima posljedicama razornog potresa, učinilo sve kako bi umjetnici mogli nastaviti raditi i kako bi njihova ostvarenja mogla biti prepoznata i priznata.

— HELENA BULJAN

Nagrada
Vladimir Nazor
za 2019. godinu

Andriana Škunca

BIOGRAFIJA ANDRIANA ŠKUNCA (BJELOVAR, 1944.) korijene vuče iz NOVALJE na otoku PAGU, gdje je provela djetinjstvo. Danas živi na relaciji NOVALJA – ZAGREB. Studirala je jugoslavistiku i komparativnu književnost na FILOZOFSKOM FAKULTETU SVEUČILIŠTA U ZAGREBU. Prvu zbirku pjesama DO NEBA BIJELO objavila je 1969. Nakon toga uslijedile su brojne knjige poezije i pjesama u prozi (KRATKA SJENA PODNEVA 1973., POMACI, TIŠINE 1981., NAPUŠTENA MJESTA 1985., DRUGA STRANA ZRCALA 1988., KORIJEN ZID KUTIJA 1992., ZELENi PRAH 1994. I 1995., NOVALJSKI SVJETLOPIS 1999., PREDIVO SVE UŽIH DANA 2002., VRIJEME SE ZANJIHALO 2015.). U suradnji sa ZVONIMIROM MRKONJIĆEM i HRVOJEM PEJAKOVIĆEM 1992. sastavila je antologiju hrvatskih pjesama u prozi NAŠA LJUBAVNICA TLAPNJA. Osim poezije piše poetske eseje i zapise o likovnim umjetnicima te književne kritike, a autorica je i monografije BIBLIJSKI VRT / SVETA ZEMLJA LUNJSKIH MASLINA iz 2013. Zapažena je kao umjetnička fotografkinja. Dobitnica je brojnih nagrada i priznanja za svoj stvaralački rad, među kojima se ističe GORANOV VIJENAC 2006. za sveukupan doprinos hrvatskoj književnosti. Članica je DRUŠTVA HRVATSKIH KNJIŽEVNIKA, HRVATSKOG CENTRA P.E.N.-a, HRVATSKOG DRUŠTVA PISACA I ULUPUH-a.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE ANDRIANA ŠKUNCA, pjesnikinja, esejistica, likovna kritičarka i umjetnička fotografkinja, autorica je velika i nagrađivana književnog opusa. Pažnju na sebe skrenula je svojom prvom zbirkom poezije DO NEBA BIJELO (1969.) kojom je započela bogat i raznovrstan poetski put u trajanju duljem od pola stoljeća. Njezine prve zbirke obilježava impresionistički izričaj, dok se u kasnijim zbirkama, naročito pjesmama u prozi, uzdiže prema poetskim vrhuncima u kojima svijet koji je okružuje i koji opisuje poprma arhetipsko, pomalo mitsko i metafizičko značenje.

Njeguje samosvojni pjesnički izraz u kojem prevladavaju inzularne teme naslonjene na otok Pag, prostor autoričina djetinjstva i njezinih korijena. Poduprta njime kao paškim suhozidom, kroz svoju poeziju ispisuje mu najljepšu posvetu. Otok ispunjava njezin lirski i pjesnički vidokrug, ali da bi se proniknulo u otočku bit samoće, potrebno je živjeti na njemu tijekom svih četiriju godišnjih doba i neprestano promatrati mijene koje se ondje odvijaju. To mogu osobe poput ANDRIANE, čija je otočka osamljenost kozmičke prirode i ona biva pjesnikinjom karizmatskih tišina.

Akademik NIKICA PETRAK njoj u čast zapisao je stihove „Blago onima što su našli svoj otok, tu zamjenu za cijeli svemir...“ i koji su se utkali u njegovu dugovječnost poput njezinih maslina iz Luna. Za većinu zbirki autorica pronalazi inspiraciju upornim hodanjem kroz krajolik, kada se u samoći susreće s mijenama Mediterana te uranja u neki drugi svijet, razmišljajući o predanosti inzularnom prostoru i o umjetnosti kao jedinom vlastitom poslanju stvarajući jedinstvenu poetiku otočnosti. Njeguje minimalistički, ali vrlo precizan, lirski izričaj kako bi istaknula bitne odrednice svoje inspiracije: začudnost krajolika otoka, njegove povijesti, baštine, ali i svakodnevice. Pritom njezin stil odiše poetskom snagom i propituje mikrosvijet koji opstaje u makrosvijetu, dotičući se položaja čovjeka u surovim otočkim prostorima koji opstaje od najstarijih vremena do kontinuiteta svakidašnjice. Na estetskoj razini njezine lirske kompozicije bliske su apstraktnom slikarstvu, pogotovo u djelima u kojima kao vrsna fotografkinja spaja dva medija, riječ i fotografiju, povezujući ih pritom u jedinstven slikopisni spomenik otoka u kojemu nije jasno je li se stih uselio u fotografiju ili ugradio u suhozid.

Svojom poezijom ANDRIANA ŠKUNCA osigurala je visoko mjesto na hrvatskom pjesničkom Parnasu, a zbog njezinih mnogobrojnih prijevoda na gotovo sve europske jezike postala je dijelom europske poetske baštine. Velik doprinos hrvatskoj književnosti njezine su književne kritike i poetski zapisi o hrvatskim likovnim umjetnicima.

Pjesnički jezik koji je ANDRIANA ŠKUNCA izgradila kao minijaturne poetske čipke upisan je u glavne tokove hrvatskog pjesništva, što je čini neprijepornom, antologijskom pjesnikinjom, koja je iz svega gore navedenog zaslužila NAGRADU VLADIMIR NAZOR za životno djelo iz područja književnosti.

— KATICA MIKULČIĆ MATKOVIĆ

Maša Kolanović

OBRAZLOŽENJE NAGRADE MAŠA KOLANOVIĆ je kroz dvanaest priča koje čine zbirku POŠTOVANI KUKCI I DRUGE JEZIVE PRIČE (2019.) otvorila posve novu ladicu hrvatske proze razvijenu na ideji potrošačkog kapitalizma i primjerenosti teze o konzumerizmu kao ideologiji svakodnevnog života suvremenog svijeta u kontekstu specifičnosti ere postindustrijskog kasnog kapitalizma, ekonomsko-političkog neoliberalizma i kulturnog postmodernizma.

Priče se mogu čitati i kao prilog leksikonu tranzicije koji označava sklop društvenih, ekonomskih i kulturnih trendova vezanih uz prakse, modele i politike potrošnje koji neprestano mutiraju, historijski se konstruiraju i reprezentiraju u iznova novim formama i ritualima. Autorica se pritom osvrće na odnose unutar obitelji (dojmljiva priča o baki) te na ulogu žene u svakodnevnom životnim praksama (duhovita priča o majčinstvu).

Lokacije u kojima se priče događaju različite su, pripovjedač ili pripovjedačica nalaze se u DUBROVNIKU, ZADRU, KARLOVCU ili ZAGREBU, što se posebno naglašava jezikom kojim govore protagonisti. Stilski meandar natopljen je i epistolarnim tekstovima, porukama s JANINIH boca, *smartphone* recenzijama, engleskim promidžbeno-turističkim tekstovima, dnevničkim zapisima kao i ilustracijama likova kostura koje otvaraju vizualnu dimenziju netom pročitanih priča. Priče su u isto vrijeme nježne, duhovite, pune empatije prema onima koji ne svojom krivnjom počinju nalikovati na kukce koji su metafora krhkosti i lomljivosti, premda predstavljaju i egzistencijalnu metaforu pojedinca u vrtlogu kapitalizma označenog stalnim stresom i iscrpljenošću. Kao provodni motiv osim kukaca prisutan je i najvažniji dio sveprisutnog i uvijek dostupnog čovjeka – mobitel. On je neizostavan dio identiteta, još jedno ticalo na amorfnom tijelu, još jedan senzor kojim se detektira kronotop.

Najveća se literarna vrijednost zbirke ne očituje toliko nasljedovanjem tradicije kratke priče ni oslonjenošću na jezive predaje i legende, koliko mogućnošću ispisivanja znakovite metafore domaće svakodnevice. Autorica apelira i ukazuje zbirkom Poštovani kukci i druge jezive priče da, ako se opako iznevjeri LEIBNIZOVA tvrdnja o ovom svijetu kao najboljem od svih mogućih, dolazi na vidjelo proročko jeziva rečenica BORISA PERIĆA koja glasi: „Što će nam Drakula nakon terorizma, rasističkih incidenata, laboratorijskih ispitivanja, *shopping* centara!“. Ova zbirka priča MAŠU KOLANOVIĆ predstavlja kao vještu pripovjedačicu koja ne uzmiče pred zastrašujućim i apokaliptičnim tkivom stvarnosti. Vođena sigurnom vizijom, ona iz nje izrezuje reprezentativne fragmente uranjajući potom britke oštrice njihovih rubova u podatno tkivo fikcionalnog.

— HELENA SABLIĆ TOMIĆ

BIOGRAFIJA MAŠA KOLANOVIĆ (ZAGREB, 1979.) radi kao docentica na ODSJEKU ZA KROATISTIKU FILOZOFSKOG FAKULTETA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU. Usavršavala se na SVEUČILIŠTU U BEČU u sklopu HERDEROVE STIPENDIJE, na SVEUČILIŠTU TEXAS U AUSTINU u sklopu stipendije JUNIOR FACULTY DEVELOPMENT PROGRAM te na TRINITY COLLEGEU u DUBLINU u sklopu stipendije TRINITY LONG ROOM HUB RESEARCH FELLOWSHIP. Godine 2010. dobila je godišnju nagradu za znanstvene novake MINISTARSTVA ZNANOSTI, OBRAZOVANJA I ŠPORTA iz područja humanističkih znanosti. Članica je uredništva časopisa KNJIŽEVNA SMOTRA. Do sada je objavila niz autorskih članaka o književnosti i popularnoj kulturi kao i nekoliko knjiga: PIJAVICE ZA USAMLJENE (STUDENTSKI CENTAR, ZAGREB, 2001.), SLOBOŠTINA BARBIE (V.B.Z., ZAGREB, 2008.; NJEMAČKI PRIJEVOD UNDERGROUND BARBIE, PROSPERO VERLAG, BERLIN-MÜNSTER, 2012.), UDARNIK! BUNTOVNIK? POTROŠAČ... (NAKLADA LJEVAK, ZAGREB, 2011.), JAMERIKA (ALGORITAM, ZAGREB, 2013.) te POŠTOVANI KUKCI I DRUGE JEZIVE PRIČE (PROFIL, ZAGREB, 2019.) Uredila je zbornik KOMPATIVNI POSTSOCIJALIZAM: SLAVENSKA ISKUSTVA (ZAGREBAČKA SLAVISTIČKA ŠKOLA – FF PRESS, ZAGREB, 2013.). Godine 2020. dodijeljena joj je NAGRADA EUROPSKE UNIJE za književnost za knjigu POŠTOVANI KUKCI I DRUGE JEZIVE PRIČE.

Valter Dešpalj

BIOGRAFIJA VALTER DEŠPALJ (ZADAR, 1947.), ugledni hrvatski violončelist međunarodne iznimno svestrane umjetničke karijere, srednju glazbenu školu završio je u ZAGREBU (M. NAGY), a studij i diplomu violončela u SAD-u (BALTIMORE, JUILLIARD SCHOOL U NEW YORKU, L. ROSE). Umjetnički se usavršavao na moskovskom KONZERVATORIJU (G. KOZOLUPOVA) te kod PABLA CASALSA, PIERREA FOURNIERA I ANDRÉA NAVARRE. Od 1972. nastavnik je violončela na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji i gostujući je profesor na sveučilištima u SAD-u i AUSTRALIJI. Ostvario je vrijedna izdanja za diskografske tvrtke u HRVATSKOJ, NJEMAČKOJ, SAD-u i Rusiji. Autor je brojnih redakcija i didaktičkih djela objavljenih kod uglednih izdavača (UNIVERSAL EDITION U BEČU, VERLAG SIKORSKI U HAMBURGU, EDITION KUNZELMANN U ADLISWILU, INTERNATIONAL MUSIC COMPANY U NEW YORKU I CHANTARELLE VERLAG U HEILDEBERGU).

OBRAZLOŽENJE NAGRADE DEŠPALJEVE međunarodne umjetničke uspjehe krasi recitali na najprestižnijim koncertnim podijima, solistički nastupi uz vodeće svjetske orkestre te komorni koncerti ostvareni u zajedništvu s glasovitim instrumentalnim virtuoza (festivali u Gstaadu, Lockenhausu, Kuhmu, Dubrovniku te koncerti u dvoranama Carnegie Hall u New Yorku, Kennedy Center u Washingtonu, Royal Festival Hall u Londonu, Sydney Opera House, Concertgebouw u Amsterdamu, Velikoj dvorani Moskovskog konzervatorija, Dvorani Filharmonije u Sankt Peterburgu).

Njegove izrazito muzikalne i lirске izvedbe proizlaze iz posebno njegovane kulture glazbenog stila i ukusa. Karakterističan Dešpaljev snažan i gibak potez gudačom uvijek je rezultirao otmjenim tonom, jasnim fraziranjem te upečatljivom izražajnošću izvedbi.

Kao umjetnik svjetske karijere Valter Dešpalj izuzetno je cijenjen pedagog te je kao redoviti profesor violončela na Muzičkoj akademiji u Zagrebu istovremeno i gostujući profesor na uglednim glazbenim ustanovama u Haagu, Amsterdamu, Kopenhagenu i Grazu. Bio je član prosudbenih povjerenstava na najuglednijim međunarodnim violončelističkim natjecanjima (Čajkovski u Moskvi, Bach u Leipzigu i ARD u Münchenu), a njegovi su učenici osvajali najviše nagrade na najznačajnijim međunarodnim violončelističkim natjecanjima.

Hrvatska violončelistička pedagogija bilježi pod njegovim vodstvom utemeljenje i vođenje festivala mladih gudača Strings Only! u Zadru te utemeljenje Glazbene škole Dešpalj za posebno darovite mlade gudače u Zagrebu 1996. godine, koju vodi s violinisticom Majom Dešpalj Begović.

Njegov studentski ansambl violončela Cellomania ostvario je zapamćena gostovanja na Dubrovačkim ljetnim igrama te u Ljubljani, Beču, Parizu, Amsterdamu i Moskvi. Posebna je vrijednost ovog ansambla mogućnost muziciranja njegovih studenata s najvećim violončelistima današnjice kao što su Mischa Maisky, Boris Pergamenschikov te Giovanni Sollima.

Izniman doprinos hrvatskoj violončelističkoj pedagogiji te značajno mjesto uz hrvatske violončelističke velikane Rudolfa Matza i Antonija Janigra zasluženno pozicionira Valtera Dešpalja u vrh umjetničkih ostvarenja hrvatske kulture i glazbene umjetnosti.

— TAMARA JURKIĆ SVIBEN

za koncert Fuoco di gioia s Orkestrom
Münchenskog radija i Zborom Bavarskog radija u
Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog
u Zagrebu u ciklusu Lisinski subotom
2. veljače 2019. godine

Ivan Repušić

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** IVAN REPUŠIĆ jedan je od najuspješnijih hrvatskih dirigenata nove generacije. Njegovi nastupi na europskim festivalima i glasovitim pozornicama, poput BERLINSKE FILHARMONIJE, bečkog MUSIKVEREINA, berlinskog KONZERTHAUSA, FESTSPIELHAUSA u BADEN-BADENU, münchenkog GASTEIGA i PRINZREGENTENTHEATERA, praške DVORANE SMETANA, dvorane KULTUR- UND KONGRESSZENTRUMA u LUZERNU te brojnim uglednim opernim kućama u EUROPI i JAPANU, ostvaruju umjetničke doživljaje najviše razine te svježih i jasnih koncepcija.

Repertoari njegovih koncerata sve češće bilježe djela hrvatskih skladatelja poput orkestralne ISTARSKÉ SUITE NATKA DEVČIĆA, HRVATSKOG GLAGOLJAŠKOG REKVIJEMA ZA SOLISTE, mješoviti zbor i simfonijski orkestar IGORA KULJERIĆA, HIMNE SLOBODI ZA ZBOR I ORKESTAR JAKOVA GOTOVCA do koncertne izvedbe opere ERO S ONOGA SVIJETA priređene 2019., koja je početkom 2020. objavljena na dvostrukom albumu njemačke diskografske tvrtke CPO u izvedbi hrvatskih solista, ZBORA HRT-a i MÜNCHENSKOG RADIJSKOG ORKESTRA.

Umjetnička energija maestra REPUŠIĆA koja inspirira i ujedinjuje ORKESTAR MÜNCHENSKOG RADIJA, ZBOR BAVARSKOG RADIJA i djevojački zbor ZVJEZDICE predstavljena je hrvatskoj publici koncertom FUOCO DI GIOIA. Ovaj nastup donio je osebujnu koncepciju izvođenja velikih opernih zbornih prizora iz najznamenitijih djela VERDIJA, WAGNERA, PUCCINIJA, BORODINA, ČAJKOVSKOG, GLINKE, LEONCAVALLA i MASCAGNIJA. Posebnost programa bila je izvedba, u dodatku, GUNDULIĆEVE/GOTOVČEVE HIMNE SLOBODI, pri kojoj je maestro REPUŠIĆ u umjetničkoj sinergiji s bavarskim glazbenicima, koji su hrvatskim jezikom pjevali GUNDULIĆEVE stihove, ostvario jedinstven emocionalni doživljaj, i za same izvođače i za publiku.

Kao dirigent vrlo intenzivne umjetničke karijere maestro REPUŠIĆ s iznimnim uspjehom promiče hrvatsku kulturu u inozemstvu, pozicionirajući hrvatsku glazbenu umjetnost u ravnopravan europski kulturni kontekst. Stoga ovim koncertom, ali i cjelokupnim djelovanjem, zaslužuje godišnju NAGRADU VLADIMIR NAZOR.

— TAMARA JURKIĆ SVIBEN

BIOGRAFIJA IVAN REPUŠIĆ (IMOTSKI, 1978.)

studirao je dirigiranje na MUZIČKOJ AKADEMIJI SVEUČILIŠTA U ZAGREBU kod IGORA GJADROVA i VJEKOSLAVA ŠUTEJA, a usavršavao se kod JORME PANULE i GIANLUIGIJA GELMETTIJA. Bio je asistent KAZUSHIJA ONOA te DONALDA RUNNICLESA. Dirigentsku karijeru započeo je 2002. u HRVATSKOM NARODNOM KAZALIŠTU U SPLITU i otada je ravnao svim uglednim orkestrima i opernim ansamblima u domovini i inozemstvu (HANNOVER, BERLIN, MILANO, PRAG, LJUBLJANA, BRUXELLES...). S uspjehom redovito dirigira u HAMBURŠKOJ DRŽAVNOJ OPERI, u SEMPEROPER DRESDEN i KOMIČNOJ OPERI u BERLINU. Dobitnik je niza uglednih nagrada. Svoje umijeće prenosio je studentima na UMJETNIČKOJ AKADEMIJI SVEUČILIŠTA U SPLITU (2003. – 2017.). Od sezone 2016./2017. glazbeni je ravnatelj DRŽAVNE OPERE u HANNOVERU, a od sezone 2017./2018. šef-dirigent je ORKESTRA MÜNCHENSKOG RADIJA.

Vera Zima

BIOGRAFIJA VERA ZIMA (METKOVIĆ, 1953.) hrvatska je kazališna, televizijska i filmska glumica. Do svoje osamnaeste godine živjela je u PLOČAMA, nakon toga seli u ZAGREB gdje je 1976. diplomirala na AKADEMIJI DRAMSKE UMJETNOSTI.

Dobitnica je brojnih nagrada za uloge ostvarene u kazalištu (KRČMARICA u režiji JOŠKA JUVANČIĆA, BALADE PETRICE KEREMPUHA u režiji RADE ŠERBEDŽIJE) i na filmu (DUGA MRAČNA NOĆ u režiji ANTUNA VRDOLJAKA, OPROSTI ZA KUNG FU u režiji OGNJENA SVILIČIĆA). Na filmskim festivalima sudjelovala je i kao članica žirija (PULSKI FILMSKI FESTIVAL 2005., DANI HRVATSKOG FILMA 2013.). NAGRADU HRVATSKOG DRUŠTVA DRAMSKIH UMJETNIKA osvojila je 2010. godine za ulogu u TV seriji ODMORI SE, ZASLUŽIO SI, a 2016. godine HRVATSKO DRUŠTVO FILMSKIH REDATELJA dodijelilo je VERI ZIMA NAGRADU FABIJAN ŠOVAGOVIĆ za poseban glumački doprinos hrvatskoj kinematografiji.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE VERA ZIMA aktivno i kontinuirano glumi na filmu od 1977. kada je, kao tek završena studentica glume na AKADEMIJI u ZAGREBU, zaigrala u filmu ANTUNA VRDOLJAKA MEĆAVA. Partneri su joj bili tada najpoznatiji i najbolji filmski glumci: SLOBODAN PEROVIĆ, MILKA PODRUG KOKOTOVIĆ, MATO ERGOVIĆ i FABIJAN ŠOVAGOVIĆ. Igrajući seosku djevojku koja sedam godina čeka da joj se zaručnik vrati iz AMERIKE i oženi je, VERA je napravila složenu i uvjerljivu ulogu žene koja balansira između odanosti poštovanju tradicije i patrijarhalnom ocu te vlastitih nabujalih želja i osjećaja. Kao debitantica uspjela je biti ravnopravan partner SLOBODANU PEROVIĆU, izrazito cijenjenoj filmskoj zvijezdi. Tragična sudbina njezina lika MAŠE gledala se i doživljavala jednako zanimljivom kao i sudbina njezina oca kojeg je igrao PEROVIĆ.

U svojoj karijeri radila je s većinom poznatih hrvatskih redatelja svih generacija: ANTUNOM VRDOLJAKOM, FADILOM HADŽIĆEM, EDUARDOM GALIĆEM, ZRINKOM OGRESTEM, BRANKOM SCHMIDTOM, KREŠOM GOLIKOM, ZORANOM TADIĆEM, SNJEŽANOM TRIBUSON, NEVENOM HITRECOM, OGNJENOM SVILIČIĆEM i JUROM PAVLOVIĆEM. Kao zrela glumica briljirala je i u komedijama te je pokazala da jednakom suptilnošću i ekspresijom može igrati u komediji i u drami.

Godine 2004. za ulogu KATE u filmu OGNJENA SVILIČIĆA OPROSTI ZA KUNG FU dobila je ZLATNU ARENU za sporednu ulogu. U tom je filmu pokazala kako je sposobna glumački naglasiti i iskoristiti humorne elemente teksta i situacije, a da njezina gluma ostane uvjerljivo realistična i nenametljiva. Zatim je igrala u nizu humorističnih televizijskih serija – nezaboravna je u liku RUŽE KOSMIČKI u TV seriji ODMORI SE, ZASLUŽIO SI. Za nju je dobila i NAGRADU HRVATSKOG GLUMIŠTA u kategoriji najbolje uloge u TV drami 2013. Posljednjih godina zapazili su je redatelji mlađe generacije pa je tako igrala u filmu JURE PAVLOVIĆA MATER, a prošle godine u filmu ZBORNICA SONJE TAROKIĆ.

Konstantna želja redatelja različite dobi i svjetonazora da VERA ZIMA bude glumački prisutna u njihovim radovima govori o VERINU ogromnom talentu, ljudskoj kvaliteti i svestranosti. Teško je zamisliti hrvatsku kinematografiju bez doprinosa koji je u nju ugradila VERA ZIMA. Stoga smo kao KOMISIJA duboko zahvalni VERI na svemu što nam je podarila i nadamo se da će joj NAGRADA VLADIMIR NAZOR za životno djelo biti poticaj i dodatna energija u novim glumačkim izazovima.

— KSENIJA MARINKOVIĆ

Dana Budisavljević

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** DNEVNIK DIANE BUDISAVLJEVIĆ potresan je igrano-dokumentarni film koji govori o Austrijanki DIANI, supruzi zagrebačkog liječnika koja je tijekom DRUGOG SVJETSKOG RATA u velikoj i riskantnoj humanitarnoj akciji spasila tisuće djece iz ustaških logora. Film se temelji na dnevničkim zapisima koje je DIANA BUDISAVLJEVIĆ vodila od 1941. do 1945. godine, a koji su pronađeni i objavljeni nakon njezine smrti.

Redateljica DANA BUDISAVLJEVIĆ vješto se služi igrano-dokumentarnim hibridom da bi dočarala autentičnost Dianine priče i izgradila duboke i snažne emocije. Glavnu ulogu povjerava odličnoj ALMI PRICA, a DIANINE dnevničke zapise rekonstruira kroz crno-bijele igrane scene, čvrsto se držeći faktografije. U dokumentarnim dijelovima filma koji se sastoje od potresnih arhivskih snimaka i snimljenih svjedočanstava preživjele djece, sada ljudi starije dobi, redateljica pristupa izrazito vizualno i poetski, gradeći tako izravan put u njihov unutarnji svijet, jasno iscertavajući tjeskobu, stradanja i užase iz mračnog poglavlja hrvatske povijesti. Tematizirajući herojski čin DIANE BUDISAVLJEVIĆ, redateljica nam šalje poruku o ljudskosti i suosjećanju, hrabrosti te snazi i važnosti pojedinca u plemenitom cilju da spriječi zlo i patnju.

Dugogodišnja posvećenost redateljice DANE BUDISAVLJEVIĆ ovom projektu rezultirala je izuzetnim i važnim filmskim ostvarenjem, koje je do sada osvojilo mnoge nagrade, između ostalih i VELIKU ZLATNU ARENU za najbolji film, ZLATNU ARENU za režiju, montažu i glazbu, NAGRADU PUBLIKE ZLATNA VRATA PULE, NAGRADU MEĐUNARODNOG ŽIRIJA KRITIČARA FEDEORA za najbolji debitantski film, NAGRADU OKTAVIJAN za najbolji dugometražni igrani film, Nagradu za najbolji debitantski film FFCOTTBUS i mnoge druge. Zbog svega navedenog godišnja NAGRADA VLADIMIR NAZOR za filmsku umjetnost za 2019. godinu dodjeljuje se DANI BUDISAVLJEVIĆ.

— DUBRAVKA TURIĆ

BIOGRAFIJA DANA BUDISAVLJEVIĆ (Zagreb, 1975.) diplomirala je na ODSJEKU ZA FILMSKU I TV MONTAŽU AKADEMIJE DRAMSKE UMJETNOSTI U ZAGREBU. Radi kao redateljica, montažerka, organizatorica filmskih festivala i producentica mnogih filmskih i televizijskih projekata. Suosnivačica je međunarodnog festivala dokumentarnog filma ZAGREBDOX i produkcijske kuće Hulahop. Autorica je nagrađivanih dokumentarnih filmova SVE5! (FACTUM, 2004.) i NIJE TI ŽIVOT PJESMA HAVAJA (HULAHOP, 2012.). Dobitnica je NAGRADE GRADA ZAGREBA 2020. godine. DNEVNIK DIANE BUDISAVLJEVIĆ njezin je prvi dugometražni film.

Mihajlo Arsovski

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Ime MIHAJLA ARSOVSKOG redovito se nalazi na najužoj listi neospornih velikana grafičkog dizajna u HRVATSKOJ. Nesumnjivo je jedna od najznačajnijih figura hrvatskog grafičkog dizajna uopće i jedna od najmarkantnijih pojava hrvatske likovne kulture 60-ih i 70-ih godina. Štoviše, pojedinačne cjeline ili fragmenti njegova opusa – prije svega plakati, naslovnice knjiga i časopisa ili fascinantne kompozicije teksta, slovnih znakova, tekstura i slika – i sami su stekli svoj vlastiti mitski status, voljeni od onih u čijem su pogledu zatitrali, obožavani od svih koji pažljivije čitaju njihov pomno nijansirani vizualni vokabular. Mnogi od njegovih radova iz 60-ih, ako ih se pažljivije pročita, suptilna su kritika i vrsta otpora prema vladajućoj ideologiji.

Ono što se kao kanonski izbor redovito ponavlja na izložbama i u tematskim publikacijama ponajprije su neki od radova iz dugogodišnjeg niza kazališnih plakata za Komornu pozornicu i TEATAR &TD, po kojima je širokoj publici vjerojatno najpoznatiji i kojima stječe pravu slavu i položaj neupitnog majstora. U &TD-u je osmislio jedinstveni primjer totalnog dizajna, prvog u našoj sredini: umjesto tradicionalnih programskih knjižica tiskane su razglednice, a ulaznice su bile kopija tadašnjih željezničkih karata. Za to kazalište ARSOVSKI je oblikovao sve: od plakata i pozivnica do unutarnjeg oblikovanja. No ako bismo samo tako promatrali njegov dizajnerski pa i plakatni opus, bila bi to dosta neprecizna i ograničena slika.

Najveći dio opusa ARSOVSKOG predstavlja materijalnu kritiku samog visokog modernizma, od čijih formalnih dosegâ nesumnjivo polazi. Uključujući u svoj dizajnerski rad utjecaje konkretne i vizualne poezije, fluksusa, pop arta, psihodelije i općenito popularne kulture, počinje preispitivati pa i dovoditi u pitanje dominantne postavke dizajna i umjetnosti visokog modernizma. ARSOVSKOM su pogotovo osamdesete dopustile da si da oduška u iskušavanju razolikih pristupa variranju vizualnih identiteta biblioteka od knjige do knjige pa s velikom sigurnošću možemo reći da su on i ALFRED PAL u poslijeratno doba postavili temelje današnjeg boljeg oblikovanja knjiga.

Istodobno pokazuje svoju pripadnost tom svijetu i odmah ga dekonstruira; ujedinjuje modernističku tišinu i medijsku brbljavost; komunicira istodobno ukazujući na granice i nemogućnost komunikacije.

MIHAJLO ARSOVSKI ostvaruje opus u kojem ključnu ulogu igraju osobni stav, kritička distanca i otpor prema konvencijama. U svakom grafičkom artefaktu koji je oblikovao sve djeluje skladno, smisljeno i dramatično poput kompleksne slagalice koja ne tolerira ni minimum odstupanja, a opet se ne može nazvati sustavom jer se opire racionalizaciji. Arsovski je pružio sebi dovoljno prostora za vrlo osebujne grafičke eksperimente, ostvarene ponajprije u području tipografije koju je učinio vlastitim izražajnim sredstvom poput malo kojeg drugog dizajnera na ovim prostorima. Više nego zasluženost postaje dobitnik NAGRADE VLADIMIR NAZOR za životno djelo.

— TOMISLAV BUNTAK

BIOGRAFIJA MIHAJLO ARSOVSKI (SKOPLJE, 1937.) velikan je hrvatskog grafičkog dizajna. Dizajnirao je nekoliko stotina vrhunskih plakata i knjiga, na desetke biblioteka i časopisa. Njegovi radovi objavljeni su u najprestižnijim svjetskim publikacijama o grafičkom oblikovanju: THE THAMES & HUDSON DICTIONARY OF GRAPHIC DESIGN AND DESIGNERS i THE HISTORY OF GRAPHIC DESIGN.

Rođen je u obitelji predratnog ljevičara i revolucionara. Od rane mladosti živi u ZAGREBU, gdje je jedno vrijeme studirao arhitekturu te povijest umjetnosti na FILOZOFSKOM FAKULTETU. Član je ULUPUH-a. Grafičkim dizajnom počeo se baviti 1959. godine.

Dizajnirao je vizualni identitet STUDENTSKOG CENTRA 60-ih i 70-ih godina kada je SC s kazalištem i galerijom bio vodeće umjetničko središte sa svjetskom razinom likovne i teatarske produkcije. Svojim dizajnom uklopio se u taj proboj, ali mu je i sam znatno pridonio.

Godine 1964. autor je vizualnih obilježja TEATRA &TD u Zagrebu. Grafički je oblikovao STUDENTSKI LIST (1964.) i časopis POLET (1968.). Naslovnim stranicama i prijelomom teksta za časopis RAZLOG (1966.) unio je u našu sredinu nove grafičko-oblikovne vrijednosti. Od 1972. do 1976. radio je grafički dizajn i plakate za propagandu časopisa TEKA i knjige biblioteke pronalazeći unutar tipografskih zakonitosti nova rješenja. Godine 1973. dobiva zlatnu medalju na MEĐUNARODNOJ IZLOŽBI PLAKATA U VARŠAVI. Posebno se ističe lettering što ga je 1974. stvorio za zagrebačku zračnu luku: tu je osnovna kvaliteta u jasnoći informacija, u sustavu vođenja te duhovito interpretiranim simbolima.

Arsovski se nije ograničavao samo na jednu vrstu dizajna: radio je vizualni identitet aviokompanije PAN ADRIA, dizajnirao je novine, čak i ambalažu za parfeme, zajedno s ALEKSANDROM SRNECOM oblikovao je i interijer jednog zagrebačkog butika u ILICI (takozvanom prolazu nebodera).

Autor je i serije plakata napravljenih ranih devedesetih za Hrvatsku turističku zajednicu MALA ZEMLJA ZA VELIKI ODMOR.

Danas među dizajnerima zasluženost uživa kulturni status. Dobitnik je NAGRADE HRVATSKOG DIZAJNERSKOG DRUŠTVA za životno djelo 2008. godine. Godine 2010. NAKLADA HORETZKY objavila je knjigu o dizajnu MIHAJLA ARSOVSKOG autorice JASNE GALJER.

Mirjana Vodopija

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Izložba LUTAJUĆI KRAJOLIK, dosad najposebnija samostalna izložba višestruko nagrađivane umjetnice MIRJANE VODOPIJA, nastala je na temelju kompleksnog umjetničkog istraživanja na temu odnosa fizičkog i mentalnog prostora na kojem je autorica surađivala sa znanstvenicima, glazbenicima i stručnjacima s različitih područja. Izložba nas vodi na putovanje unutarnjim i vanjskim krajolicima, osvježujući pritom stvarne i iluzorne granice vlastite slobode.

U prostranim eksterijerima prirode i ograđenim utočištima, ogledalima svijesti o vlastitom identitetu, nadnaravne situacije poigravaju se s našom percepcijom, potičući stanje neposredne spoznaje u kojem je sve moguće. Kroz suptilnu i zaokruženu priču krajolik prirode stapa se s mentalnom predodžbom u bezvremeni doživljaj, u službi kojeg MIRJANA VODOPIJA suvereno i inovativno koristi širok raspon medija, združujući ih u neočekivane kombinacije.

Na izložbi je predstavljeno pet tematski povezanih cjelina s četrdesetak radova u mediju fotografije, videa, ambijenta, instalacije, grafike i crteža. U službi izazivanja doživljaja, neopterećena formalno-stilskim kategorijama, MIRJANA VODOPIJA s lakoćom prelazi granice uobičajenih medija.

Njezini radovi prepoznatljivi su po inovativnosti postupka i odnosa prema materijalu. Upravo u odmaku od uobičajenih i korištenjem potencijalnih osobina novih, suvremenih, ali i tradicionalnih materijala i postupaka, na neočekivanoj i osobnoj razini ona pronalazi uporište za nastanak novih forma. Njezin je likovni rad tehnički, tehnološki i izvedbeno eksperimentalan i inovativan, a tematski intiman i kontemplativan. Njezin opus usmjeren je na istraživanje svjetlosnih manifestacija i percepcije prostora i vremena, povezujući pritom različite znanstvene discipline s unutarnjim, iracionalnim i osjetilnim.

Izložba Lutajući krajolik postavljena je u PROSTORU ZA POVREMENE IZLOŽBE MUZEJA SUVREMENE UMJETNOSTI U ZAGREBU u razdoblju od 18. lipnja do 20. kolovoza 2019. godine. Svojom osebujnošću artikulacije ideje i njezine izvedbe neupitno pripada najvišoj razini ostvarenja u kontekstu likovnog izričaja suvremene hrvatske i europske likovne umjetnosti.

— TOMISLAV BUNTAK

BIOGRAFIJA MIRJANA VODOPIJA (ZAGREB, 1963.) diplomirala je 1987. godine na GRAFIČKOM ODSJEKU AKADEMIJE LIKOVNIH UMJETNOSTI SVEUČILIŠTA U ZAGREBU. Članica je HRVATSKOG DRUŠTVA LIKOVNIH UMJETNIKA od 1987. godine. Od 2007. godine zaposlena je na AKADEMIJI LIKOVNIH UMJETNOSTI U ZAGREBU, trenutno u umjetničko-nastavnom zvanju redovite profesorice. Tijekom akademskih godina 2012. – 2014. obnaša dužnost prodekanice za nastavu i studente. Od 2018. godine voditeljica je poslijediplomskog doktorskog studija grafike. Članica je brojnih povjerenstava i operativnih tijela ALU-a i SVEUČILIŠTA. Kontinuirano izlaže od 1985. otkada je ostvarila 35 samostalnih izložbi i sudjelovala na više od 220 skupnih izložbi ili kustoskih koncepcija u zemlji i inozemstvu te na više od dvadeset međunarodnih umjetničkih simpozija, rezidencijskih projekata i stručnih usavršavanja. Dobitnica je četrnaest likovnih nacionalnih i međunarodnih nagrada, od kojih se mogu izdvojiti GODIŠNJA LIKOVNA NAGRADA HRVATSKOG DRUŠTVA LIKOVNIH UMJETNIKA za najbolju izložbu u 2019., Plaketa HAZU na 4. HRVATSKOM TRIJENALU GRAFIKE U ZAGREBU 2006., 1. nagrada na INTERNATIONAL TRIENNIAL OF GRAPHIC ARTS U PRAGU 2001. i GODIŠNJA NAGRADA HDLU-a mladom umjetniku 2000. godine. Djela su joj uvrštena u zbirke svih važnijih hrvatskih muzeja i galerija te u više privatnih zbirki umjetnina. Opsežna monografija o njezinu umjetničkom djelovanju s tekstom BRANKA FRANCESCHIJA objavljena je 2004. godine u izdanju izdavačke kuće FRAKTURA. Uz samostalan umjetnički rad, od 1988. godine do danas kontinuirano djeluje i u ulozi vanjske suradnice HRT-a kao autorica brojnih scenografija, špica, jinglova i ilustracija te vizualnih identiteta emisija. Također je oblikovala glazbene, plesne i promidžbene videe te koncertne i kazališne scenografije.

Helena Buljan

BIOGRAFIJA HELENA BULJAN (ĐURĐENO-VAC, 1941.), hrvatska glumica, gimnaziju je završila u NAŠICAMA. Nakon stjecanja diplome na ODSJEKU GLUME na AKADEMIJI ZA KAZALIŠTE, FILM I TELE-VIZIJU u ZAGREBU 1964., iste godine ulazi u angažman u ZAGREBAČKO DRAMSKO KAZALIŠTE (danas GRADSKO DRAMSKO KAZALIŠTE GAVELLA) u kojem ostvaruje najveći broj uloga. Glumačkim se kreacijama ističe i u TEATRU &TD, u ZAGREBAČKOM KAZALIŠTU MLADIH, u TEATRU U GOSTIMA, na PULSKOM LJETU, na DUBROVAČKIM LJETNIM IGRAMA i na SPLITSKOM LJETU. Tijekom pedesetogodišnje glumačke karijere nastupa i u inozemstvu, u ITALIJI, UJEDINJENOJ KRALJEVINI i NJEMAČKOJ. Zapažene uloge ostvarila je i na radiju, televiziji i filmu. Pedagoškim radom bavi se od 1990. kada postaje vanjska suradnica na ODSJEKU GLUME, a od 2002. do 2011. bila je stalna izvanredna profesorica na ADU i voditeljica glumačke klase. Potpisuje i režije kazališnih predstava u SLAVONSKOM BRODU, POŽEGI i ZAGREBU. Dobitnica je nekoliko uglednih glumačkih nagrada. Obnašala je i dužnost predsjednice HRVATSKOG DRUŠTVA DRAMSKIH UMJETNIKA i bila članica prosudbenih povjerenstava na nekoliko hrvatskih i međunarodnih festivala.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE HELENA BULJAN glumica je suptilne energije, predana i temeljita stvaralačkog rada, precizna i detaljno razrađena umjetničkog izraza. Polustoljetno profesionalno glumačko djelovanje hrvatske dramske umjetnice HELENE BULJAN svoj prolog ima na prijamnom ispitu na AKADEMIJI ZA KAZALIŠTE, FILM I TELEVIIZIJU u Zagrebu, kada je na studij glume prima dr. BRANKO GAVELLA i kada na ODSJEKU GLUME diplomira u klasi BOŽIDARA VIOLIČA, što joj je odskočna daska za ulazak 1964. u ansambl ZAGREBAČKOG DRAMSKOG KAZALIŠTA, tj. DRAMSKOG KAZALIŠTA GAVELLA u kojem ubrzo postaje nositeljica repertoara i pouzdana i točna, sigurna i impresivna interpretatorica uloga gotovo svih žanrova u predstavama nastalima prema tekstovima velikana hrvatske i svjetske književnosti, ističući se kao MARIANNE, PAMELA, SONJA, GLORIJA, OLGA, LIZA, AGNEZA BENEŠA, PAVLE i GROFICA.

Izlazeći iz svojeg matičnog kazališta na scene drugih hrvatskih kazališta i festivala, postiže jednak uspjeh u TEATRU &TD, u ZAGREBAČKOM KAZALIŠTU MLADIH, na SPLITSKOM LJETU. Majstorski ostvaruje i mediteranski hrvatski repertoar, posebno u DUBROVAČKOJ TRILOGIJI IVE VOJNOVIČA i POD BALKONIMA RANKA MARINKOVIČA na DUBROVAČKIM LJETNIM IGRAMA.

Velik uspjeh kreira i u inozemstvu: u kazalištu TEATRO STABILE DI GENOVA tumači glavnu žensku ulogu u drami COLINE SERRAULT TUTTOSA E CHEBESTIA na talijanskom jeziku, nastupa u CARDIFFU, u WALESU, u predstavi EL1EC2TRA3.

U bezbrojnim radijskim ostvarenjima na Hrvatskom radiju ističe se suptilnim moduliranjem glasa i jake slušanja: za ulogu u drami OFF nagrađena je na FESTIVALU RADIODRAME U OHRIDU, za ulogu ISABELLE u drami ARTHUR i ISABELLE dobila je NAGRADU HRVATSKOG GLUMIŠTA, a u radiodrami OSMIJEH glumila je na njemačkom jeziku za RADIO KÖLN.

Uspješna je i kao televizijska glumica nježna i snažna izraza u POSLJEDNJIM STIPANČIĆIMA, DNEVNIKU MALOG PERICE, seriji U REGISTRATURI i LARINU IZBORU. U filmskim ulogama naglašava unutarnju emotivnost koja eruptira u točno pogođenim trenucima (SLUČAJNI ŽIVOT, TIMON ATENJANIN, LJUBAVNA PISMA S PREDUMIŠLJAJEM, KONTEZA DORA).

Iznimno je zapaženo pedagoško djelovanje HELENE BULJAN: na AKADEMIJI DRAMSKE UMJETNOSTI u ZAGREBU u dvadeset godina rada odgojila je neke od danas najistaknutijih hrvatskih glumaca.

Scenskim spojem unutarnjih emotivnih titraja, stalnog glumačkog zračenja i karizmatične snage, dramska umjetnica HELENA BULJAN zadužila je hrvatsko kazalište, kulturu i umjetnost uvijek hvaljenim i zapaženim ulogama ostvarenima s vrhunskim redateljima i glumačkim partnerima u pedesetogodišnjem trajanju.

— MIRA MUHOBERAC

za uloge *Nastasje Filipovne*
u predstavi *Idiot F. M. Dostojevskog*
i *Maše* u predstavi *Tri sestre B. Jelčića*
u HNK-u u Zagrebu

Jadranka Đokić

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** JADRANKA ĐOKIĆ ulogu je *NASTASJE FILIPOVNE* u predstavi *IDIOT F. M. DOSTOJEVSKOG*, u dramatisaciji i režiji *VASILIIJA SENJINA*, premijerno ostvarila u prosincu 2019., a ulogu *MAŠE* u predstavi *TRI SESTRE*, autorskom projektu *BOBE JELČIČA*, prema *A. P. ČEHOVU*, u matičnom HNK-u u ZAGREBU u listopadu 2019. godine u dvorani *ANSAMBLA LADO*. U objema je predstavama pokazala raskošan talent preobrazbe i iznimne glumačke snage, spoja šarma i karizme, široku lepezu glume u svjetovima različitih redateljskih koncepcija i kodova, umjetničku i društvenu gestualnost prave profesionalke i iskonske glumice.

Snagu umjetničkog izraza iskazuje i glumljenjem u različitim prostorima, na velikoj pozornici HNK-a i u maloj dvorani *LADA*. Protagonistica *NASTASJA FILIPOVNA* u *IDIOTU* dobiva pravi identitet u maestralnoj ulozi *JADRANKE ĐOKIĆ*: gestom, hodom, besprijekornom artikulacijom, pojavnošću *zatravljuje* gledatelje i glumačke partnere, strastveno pokazujući luk emocija od sarkazma do prividne sreće s knezom *MIŠKINOM* i krhkosti u opasnoj vezi s *ROGOŽINOM*.

Osvaja golemu scenu s lakoćom i dramatski snažno, rastvara stereotipove kazališne kutije prelazeći četvrti zid impozantnom energijom stasa i glasa, ponekad na rubu zadanog prostora, artikulacijskom perfektnošću, vrhunskom sraslošću sa svakim kostimom. Promišljeno i intuitivno, precizno i točno, predana glumačkom umijeću, stvara respektabilnu glumačku kreaciju.

U objema ulogama ostvaruje dramatičnost, oblikuje uvijek novu predstavu u predstavi, identitetsku elastičnost, luđično i duhovito poigravanje karakterima. I *ČEHOVljevu MAŠU*, sestru *suđenicu*, glumi zaigrano, promišljeno, u neposrednoj interakciji s publikom, aktivno i uključeno, preispitujući puls svakog gledatelja: ili na margini pozornice kao komentatorica događanja ili protagonistički eruptivnom energijom na cijeloj sceni i iza nje.

Vođena budnim okom lucidnog redatelja cijelu ulogu realizira sjajnom dikcijom, iz glumačkih očišta gledajući svijet kao svijest, kao zrcalnu projekciju *SHAKESPEAREOVIH* stihova u govoru glumcima: „Kretnje neka vam odgovaraju riječima, a riječi kretnjama, no ponajviše morate paziti, da ne prekoračite granice prirodne umjerenosti, jer sve, što se pretjeruje, protivi se svrsi glume.“

Genijalnim izvedbama *JADRANKA ĐOKIĆ* svakom svojom ulogom pomiče granice glumačke umjetnosti, pa tako i nagrađenim ulogama *NASTASJE FILIPOVNE* i *MAŠE*.

— MIRA MUHOBERAC

BIOGRAFIJA *JADRANKA ĐOKIĆ (PULA, 1981.)*, kazališna, filmska i televizijska glumica, prvakinja *DRAME HRVATSKOG NARODNOG KAZALIŠTA U ZAGREBU*, prva kazališna iskustva stječe u dramskom studiju *INK PULA*. Nakon upisa na *AKADEMIJU DRAMSKE UMJETNOSTI U ZAGREBU* 1999. prvi profesionalni angažman dobiva u predstavi *PROLJETNO BUĐENJE U TEATRU &TD*. Godine 2007. postaje članica ansambla *ZKM-a*, a od 2015. zaposlena je u zagrebačkom HNK-u. Na filmu debitira ulogom *LIDIJE* u *FINIM MRTVIM DJEVOJKAMA*. Prvu glavnu filmsku ulogu ostvaruje u filmu *IZA STAKLA*, za koju je i nagrađena *ZLATNOM ARENOM* na *PULSKOM FILMSKOM FESTIVALU*. Za svoj je kazališni rad dobila brojne nagrade: *NAGRADU HRVATSKOG GLUMIŠTA*, *ZLATNI SMIJEH*, *NAGRADU VELJKO MARIČIĆ*. Kao jedna od najtalentiranijih hrvatskih glumica gostovala je na mnogobrojnim hrvatskim i svjetskim pozornicama.

Ivan Čižmek

BIOGRAFIJA Urbanist i arhitekt IVAN

ČIŽMEK (ZAGREB, 1937.)

gimnaziju je završio u BJELOVARU, a ARHITEKTONSKI FAKULTET 1962. u ZAGREBU. Uči ponajviše od profesora ALFREDA ALBINIJA, kod kojeg apsolvira, te NEVENA ŠEGVIČA koji mu je bio mentor na diplomu. Tijekom studija razvija prijateljske veze s najznačajnijim predstavnicima tadašnje likovne avangardne zagrebačke umjetničke scene. Tako JOSIP VANIŠTA koristi njegov crtež u časopisu GORGONA, dok sam ČIŽMEK sudjeluje 1965. na izložbi NOVIH TENDENCIJA. Kao mlad i ambiciozan arhitekt odlazi u PARIZ i nastavlja životno školovanje u tada svjetski poznatom uredu CANDILIS-JOSIĆ-WOODS. Vraća se u ZAGREB i povremeno radi u ateljeima poznatih arhitekata ALBINIJA, RICHTERA i VITIČA. Zatim postaje dio URBANISTIČKOG INSTITUTA HRVATSKE gdje će napraviti planove za urbane sklopove i naselja koji će mu obilježiti karijeru.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Najvažniji projekti IVANA ČIŽMEKA oni su za stambeno naselje DUGAVE 1977. godine koje radi u timu s ODAKOM, VAZDAROM i BILIĆEM, a zatim

za naselje SLOBOŠTINA. Ova dva stambena naselja izgrađena na južnom rubu ZAGREBA danas pozitivno svjedoče o postojanju stambene strategije grada. DUGAVE i SLOBOŠTINA urbanistički su iskoraci i pojam za uspješna novoprojektirana stambena naselja. U vremenu svojega nastanka bila su i britka kritika dotadašnjih prevladavajućih urbanističkih shema, stambenih naselja takozvanih spavaonica.

Čižmekovi projekti vraćaju u nova naselja ulice, trgove, dvorišta i igrališta, afirmirajući elemente urbanizma koji su se u međuvremenu bili izgubili. Jednostavnije rečeno, vraćaju u naselja mjerilo čovjeka stvarajući mjesta koja će se moći nazvati domom. Zatim radi planove u ZADRU i DUGOM SELU, u ĐAKOVU i KOTORU, turističko naselje PETRČANE, rekonstrukciju gradske povijesne jezgre POŽEGE i druge projekte. U svojstvu eksperta od 1986. godine radi na projektima koje za područje MEDITERANA izrađuje odgovarajući tim UJEDINJENIH NARODA.

Pripremio je više izložbi projekata i crteža u ZAGREBU, PARIZU, ZADRU, SPLITU, BJELOVARU i drugdje. Izlagao je u okviru NOVIH TENDENCIJA. Posebno je zapažena njegova izložba GRAD GORGONE, održana 2018. godine u DRUŠTVU ARHITEKATA ZAGREBA i HRVATSKOM MUZEJU ARHITEKTURE. Izdaje i knjigu URBANI HERBARIJ, zbirku crteža i zapisa o urbanim fenomenima koje je kritički proučavao na studijskim putovanjima po gradovima diljem EUROPE i AMERIKE, te grafičku mapu ZAGREB U 99 VARIJACIJA koja kroz kolaž slikovnih prikaza, novinskih isječaka, tekstova, crteža, citata i komentara promišlja grad i život njegovih građana te se kritički odnosi prema devastaciji urbanog prostora danas.

Njegov vječno nemirni duh vodi ga u članstvo urbanističkog savjeta udruga ZELENA AKCIJA i PRAVO NA GRAD. Osnivač je EUROPANA HRVATSKE, ogranka međunarodne organizacije za unaprjeđenje rada mladih arhitekata EUROPE, čiji je i počasni član, te je bio predsjednik hrvatskog ogranka od 1989. do 1992. godine. Dobitnik je nagrada ZAGREBAČKOG SALONA, UDRUŽENJA HRVATSKIH ARHITEKATA i drugih priznanja.

Uz brojne projekte koji su označili iskorake i promjene unutar hrvatske urbanističke i arhitektonske prakse, ostaje zapamćen kao umjetnik sa sposobnošću uočavanja i reagiranja na ključne etičke probleme društva i struke. IVAN ČIŽMEK godinama svoje znanje i energiju ulaže u afirmiranje hrvatskog urbanizma i arhitekture pokušavajući i uspijevajući povećati civilizacijsku razinu mjesta i vremena u kojem djeluje.

— GORAN RAKO

Studio 3LHD

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Obnova kina URANIA jedinstven je i egzemplaran projekt na mnogim razinama, od kojih su se neke u nedavnoj zagrebačkoj povijesti pokazale itekako aktualnima. Radi se o reprogramiranju jednog napuštenog javnog sadržaja tipičnog za zagrebački donjogradski blok – urbanom kinu – koji su u unutrašnjosti blokova osnovani od prve polovice 20. stoljeća. Te dvorane jedne skrivene mreže, u memoriji grada ipak itekako prisutne, proteklih su desetljeća gasnule, prepuštene različitim sudbinama, čak rušenjima, a njihov utilitet i nevidljivost dijelom su uzrok zaobilaženja zaštite bilo koje vrste.

KINO URANIA, osnovano davne 1939. godine, zatvoreno nakon šezdesetak godina rada, postalo je skladište, jedna od anonimnih struktura potkapacitiranog zagrebačkog bloka, dok ga jedan od naših najuspješnijih arhitektonskih studija nije preuzeo i u njega namjerio ugraditi hibridni program vlastitog ureda, ali i niza promjenjivih događaja. U intervenciji ulaze krajnje pažljivo i, nakon dijagnostičiranja najvrjednijih dijelova, postavljaju vlastite kriterije zaštite, novog čitanja kvalitetnih elemenata i dogradnje.

Međutim, ono što u ovom slučaju stoji ravnopravno arhitektonskoj intervenciji jest program dodan uobičajenom, za prolaznike relativno nepristupačnom, programu arhitektonskog studija: javni polivalentni prostor, dvorana i bistro. Time se unutrašnjost bloka vraća u svijest građana, ponovno postaje mjesto dnevne i povremene razmjene.

Sam pristup obnovi baštine usporediv je s istaknutim primjerima 20. i 21. stoljeća koji su kontrastirajućim intervencijama i programima dodatno osvijetlili najvrjednije slojeve: primjerice, volumen dvorane zadržan je, no ne i konzerviran u svojoj izvornoj namjeni ili monofunkcionalnom programu. Njegov ključni element – bačvasti rebrasti svod – reinterpretiran je, čak hipertrofirano, naglašenim čitanjem zahvaljujući podizanju razine poda studija te time afirmiran i prisutan na posve nov način. Uklanjanje tjemena svoda i bočnih ulaza radi propuštanja dnevnog svjetla, dogradnja ulaznih volumena koji se pružaju prema susretu s lokalnom zajednicom realiziraju okvir novih interakcija.

Intenzivan angažman u programiranju događaja, koji izlazi iz domene uobičajenog arhitektonskog ureda, promovira suvremenu ulogu arhitekta kao medijatora suvremene kulture, režisera urbane scene, agenta promjene koja izvire iz samoiniciranog djelovanja i interakcija s društvom.

— MIA ROTH ČERINA

BIOGRAFIJA 3LHD je arhitektonski ured usmjeren na integraciju različitih disciplina: arhitekture, urbanog i pejzažnog krajolika, dizajna i umjetnosti. Osnovana su ga 1994. u ZAGREBU četiri partnera: SAŠA BEGOVIĆ, MARKO DABROVIĆ, TANJA GROZDANIĆ BEGOVIĆ i SILVIJE NOVAK, a 2016. imenuju novu partnericu PAULU KUKULJICA. U svojem radu 3LHD neprekidno istražuje nove mogućnosti interakcije i integracije arhitekture, društva i pojedinca. STUDIO ima suvremen pristup arhitekturi, a svako se pitanje rješava suradnjom, znanjem i iskustvom tima te suradnjom s brojnim stručnjacima iz drugih struka. Projekti poput MOSTA HRVATSKIH BRANITELJA U RIJECI, hrvatskih paviljona na EXPO-u u JAPANU 2005. i ŠPANJOLSKOJ 2008., rive u SPLITU, sportske dvorane BALE, ZAGREBAČKOG PLESNOG CENTRA, CENTRA ZAMET U RIJECI, HOTELA LONE U ROVINJU, HOTELA LN GARDEN U KINI, GRAND PARK HOTELA U ROVINJU i KARLOVAČKOG SLATKOVODNOG AKVARIJA afirmirali su STUDIO ne samo u stručnim krugovima, već i širem krugu domaće i strane javnosti. 3LHD je za svoj rad primio niz domaćih i nekoliko važnih međunarodnih priznanja i nagrada.

Dobitnici
Nagrade
Vladimir Nazor
1959.–2018.

Nagrada je ustanovljena 1959. godine kao godišnja nagrada u području književnosti, likovne i kazališne umjetnosti, nakon čega su ustanovljene i nagrade za životno djelo te su uključena i ostala područja umjetničkog djelovanja.

KNJIŽEVNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1962. Miroslav Krleža 1967. Vjekoslav Kaleb; Dragutin Tadijanović 1968. Gustav Krklec; Dobriša Cesarić 1969. Vjekoslav Majer 1970. Nikola Šop 1971. Miroslav Feldman 1972. Šime Vučetić 1973. Novak Simić 1974. Marijan Matković 1975. Ranko Marinković 1976. Vladimir Popović 1977. Drago Ivanišević 1978. Joža Horvat 1979. Marin Franičević 1980. Josip Barković 1982. Vesna Parun 1983. Jure Franičević-Pločar 1984. Aleksandar Flaker; Jure Kaštelan 1985. Mirko Božić 1986. Vojin Jelić 1987. Živko Jeličić 1988. Ivan Slamnig 1989. Slobodan Novak 1990. Olinko Delorko 1991. Petar Šegedin 1992. Ivo Frangeš 1993. Srećko Diana 1994. Nikola Miličević 1995. Rajmund Kupareo 1996. Slavko Mihalić 1997. Ivan Kušan 1998. Miroslav Slavko Mađer 1999. Vesna Krmpotić 2000. Stanko Lasić 2001. Ivo Brešan 2002. Gajo Peleš 2003. Viktor Žmegač 2004. Josip Tabak 2005. Irena Vrkljan 2006. Miroslav Šicek 2007. Nedjeljko Fabrio 2008. Zvonimir Mrkonjić 2009. Milivoj Solar 2010. Ivan Aralica 2011. Nikica Petrak 2012. Luko Paljetak 2013. Tonko Maroević 2014. Zvonimir Majdak 2015. Pavao Pavličić 2016. Dubravko Jelčić 2017. Feđa Šehović 2018. Danijel Dragojević – nagrada nije uručena jer je dobitnik nije prihvatio

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vesna Parun 1962. Petar Šegedin 1964. Dobriša Cesarić; Jure Kaštelan 1965. Ranko Marinković 1966. Jure Franičević-Pločar 1968. Slobodan Novak 1969. Krsto Špoljar 1970. Stanko Lasić; Antun Šoljan 1971. Oto Šolc 1972. Nikola Miličević; Svetozar Petrović 1973. Živko Jeličić 1974. Marin Franičević 1975. Vesna Krmpotić; Predrag Matvejević 1976. Zvane Črnja; Milivoj Solar 1978. Drago Kekanović; Milivoj Slaviček 1979. Ivan Katušić; Miroslav Slavko Mađer 1980. Tito Bilopavlović; Nikica Petrak 1981. Ivan Slamnig; Danijel Dragojević 1983. Zvonko Maković 1984. Luko Paljetak 1985. Nedjeljko Fabrio; Zvonimir Majdak 1986. Viktor Žmegač 1987. Nusret Idrizović; Augustin Stipčević 1988. Branimir Bošnjak 1989. Zvonimir Mrkonjić 1990. Bruno Popović 1991. Željka Čorak 1992. Slavko Mihalić 1993. Sibila Petlevski 1994. Ivan Golub 1995. Ante Stamač 1996. Jozo Laušić 1997. Željko Knežević 1998. Jakša Fiamengo 1999. Goran Tribuson 2000. Stanko Andrić 2001. Drago Glamuzina 2002. Andriana Škunca 2003. Renato Baretić 2004. Luko Paljetak 2005. Delimir Rešicki 2006. Mate Ganza 2007. Mirko Kovač 2008. Anka Žagar 2009. Ivana Šojat-Kučić 2010. Nada Gašić 2011. Zoran Ferić 2012. Tatjana Gromača 2013. Milko Valent 2014. Josip Mlakić 2015. Delimir Rešicki 2016. Krešimir Nemeč 2017. Branko Maleš 2018. Ludwig Bauer

GODIŠNJA NAGRADA

1978. Nikola Batušić; Dubravko Škiljan 1979. Olinko Delorko 1983. Eduard Hercigonja

GLAZBA

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1960. Svetislav Stančić 1963. Josip Križaj 1964. Jakov Gotovac 1965. Antonija Geiger-Eichhorn, Ančica Mitrović 1968. Boris Papandopulo 1969. Vilma Nožinić 1970. Ivo Tijardović 1971. Nada Tončić 1972. Marijana Radev 1973. Stjepan Šulek 1974. Ivan Brkanović 1975. Bruno Bjelinski 1976. Milo Cipra 1977. Ivo Maček 1978. Branimir Sakač 1979. Slavko Zlatić 1980. Dora Gušić 1981. Rudolf Matz 1982. Natko Devčić 1983. Milko Kelemen 1984. Jeronim Noni Žunec 1985. Emil Cossetto 1986. Milan Horvat 1987. Rudolf Klepač 1988. Miljenko Prohaska 1989. Dragutin Bernardić 1990. Tomislav Neralić 1991. Adalbert Marković 1992. Nada Puttar-Gold 1993. Jurica Murai 1994. Stjepan Radić 1995. Anđelko Klobučar 1996. Ruža Pospiš-Baldani 1997. Mladen Bašić 1998. Igor Gjadrov 1999. Ljiljana Molnar-Talajić 2000. Josip Klima 2001. Stanko Horvat 2002. Božena Ruk - Fočić 2003. Tonko Ninić 2004. Pavle Dešpalj 2005. Vladimir Krpan 2006. Branka Stilinović 2007. Damir Novak 2008. Zagrebački kvartet 2009. Nikša Bareza 2010. Ruben Radica 2011. Mirka Klarić 2012. – (nije dodijeljena) 2013. Pavica Gvozdić 2014. Prerad Detiček 2015. Alfi Kabiljo 2016. Vladimir Kranjčević 2017. Dubravko Detoni 2018. Dunja Vejzović

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Milan Horvat 1962. Milan Sachs; Boris Papandopulo; KUD "Joža Vlahović", Zagreb 1963. Vladimir Ruždjak 1965. Zagrebački kvartet 1967. Pavica Gvozdić 1968. Opera HNK "Ivan pl. Zajc", Rijeka 1969. Branimir Sakač; Tomislav Neralić; Jurica Murai; Mirka Klarić 1970. Dubravko Detoni 1971. Stanko Horvat 1972. Milo Cipra 1973. Ruben Radica; Zagrebački solisti 1974. Vladimir Krpan 1975. Ruža Pospiš-Baldani 1976. Marijan Jerbić 1977. Hrvatski glazbeni zavod 1978. Natko Devčić 1979. Zagrebački kvartet 1980. Stanko Horvat; Ljiljana Molnar-Talajić 1981. Josip Klima 1982. Akademski zbor SKUD-a "I. G. Kovačić", Zagreb; Nikša Bareza 1983. Lovro Matačić; Dunja Vejzović 1984. Franjo Petrušanec; Opera HNK Zagreb; Balet HNK Zagreb 1985. Davorin Kempf; Ivo Pogorelić; Muzički biennale Zagreb 1986. Marko Ruždjak; Krunoslav Cigoj; Opera HNK Osijek; Opera HNK Split 1987. Igor Kuljerić 1988. Višnja Mažuran 1989. Anđelko Klobučar 1990. Zoran Juranić 1991. Pavle Dešpalj 1992. Tonko Ninić 1993. Valter Dešpalj 1994. Radovan Vlatković 1995. Vladimir Kranjčević 1996. Opera HNK "Ivan pl. Zajc", Rijeka - ansambl opere "Amelia" 1997. Miro Belamarić 1998. Petar Bergamo 1999. Branko Sepčić 2000. Frano Parać 2001. Mirella Toić 2002. Željko Brkanović 2003. Silvio Foretić 2004. Zagrebački gitarski trio 2005. Neven Belamarić 2006. Goran Končar 2007. Martina Filjak 2008. Tomislav Mužek 2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac 2010. Ljerka Očić 2011. Davorin Kempf 2012. Monika Leskovar 2013. Olja Jelaska 2014. Martina Gojčeta Silić 2015. Aljoša Jurinić 2016. Ruben Dalibaltayan 2017. Ivan Krpan 2018. Dalibor Bukvić

FILM

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Oktavijan Miletić 1970. Branko Marijanović 1973. Fedor Hanžeković 1974. Branko Blažina 1975. Antun Nališ 1976. Rudolf Sremec 1977. Branko Majer 1978. Obrad Gluščević 1979. Branko Belan 1980. Branko Bauer 1981. Aleksandar Marks 1982. Mate Relja 1983. Krešo Golik 1984. Fadil Hadžić 1985. Nikola Tanhofer 1986. Vatroslav Mimica 1987. Ante Babaja 1988. Tomislav Pinter 1989. Frano Vodopivec 1990. Antun Vrdoljak 1991. Fabijan Šovagović 1992. Zvonimir Berković 1993. Radojka Tanhofer 1994. Pavao Štalter 1995. Željko Senečić 1996. Mia Oremović 1997. Tea Brunšmid 1998. Boris Dvornik 1999. Ante Peterlić 2000. Duško Jeričević 2001. Ernest Gregl 2002. Borivoj Dovniković 2003. Ilija Ivezić 2004. Vladimir Tadej 2005. Zoran Tadić 2006. Krsto Papić 2007. Arsen Dedić 2008. Bogdan Žižić 2009. Veljko Bulajić 2010. Božidarka Frait 2011. Hrvoje Turković 2012. Ivica Rajković 2013. Nedeljko Dragić 2014. Ivo Štivičić 2015. Eduard Galić 2016. Božidar Smiljanić 2017. Rajko Grlić 2018. Rade Šerbedžija

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Dušan Vukotić 1963. Branko Bauer 1966. Tomislav Pinter 1968. Antun Vrdoljak 1969. Krsto Papić 1970. Nikola Babić, Fabijan Šovagović 1971. Zlatko Bourek 1972. Nedeljko Dragić 1975. Zlatko Grgić 1976. Mate Relja 1977. Bogdan Žižić 1978. Zdenko Gašparović, Lordan Zafranović 1979. Fadil Hadžić 1981. Rajko Grlić 1982. Tomislav Pinter 1983. Krešimir Zimonić 1984. Pavao Štalter 1985. Zvonimir Berković 1986. Veljko Bulajić 1987. Dejan Šorak 1988. Krsto Papić 1989. Ivan Ladislav Galeta 1990. Bruno Gamulin 1991. Zrinko Ogresta 1992. Petar Krelja, Branko Cahun 1993. Neven Hitrec 1994. Lukas Nola 1995. Vjekoslav Vrdoljak 1996. Enes Midžić 1997. Milan Blažeković 1998. Ivo Gregurević 1999. Vinko Brešan 2000. Lukas Nola 2001. Biljana Čakić-Veselić 2002. Ivan Faktor 2003. Zrinko Ogresta 2004. Goran Višnjic 2005. Tomislav Radić 2006. Simon Bogojević Narath 2007. Ognjen Sviličić 2008. Arsen Anton Ostojčić 2009. Branko Schmidt 2010. Danilo Šerbedžija 2011. Silvestar Kolbas 2012. René Bitorajac 2013. Velibor Jelčić 2014. Emir Hadžihafizbegović 2015. Ivona Juka 2016. Hana Jušić 2017. Goran Bogdan 2018. Nebojša Slijepčević

GODIŠNJA NAGRADA

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

KAZALIŠNA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1964. Mila Dimitrijević 1966. Zvonimir Rogoz 1968. Tomislav Tanhofer 1969. Viktor Bek; Božena Kraljeva; Vika Podgorska 1970. Veljko Maričić; Slavko Batušić 1971. Mato Grković 1972. Bela Krleža 1973. Anđelko Štimac 1974. Emil Kutjaro 1975. Ervina Dragman 1976. Ivo Hergešić 1977. Vlado Habunek 1978. Ana Roje i Oskar Harmoš 1979. Mira Župan 1980. Mirko Perković 1981. Zvonko Agbaba 1982. Ana Maletić 1983. Josip Marotti 1984. Mladen Šerment 1985. Kosta Spaić 1986. Pero Kvrđić 1987. Vesna Butorac-Blaće 1988. Mladen Škiljan 1989. Drago Krča 1990. Miše Martinović 1991. Sonja Kastl 1992. Tonko Lonza 1993. Milka Podrug-Kokotović 1994. Božidar Viočić 1995. Tomislav Durbešić 1996. Aleksandar Augustinčić 1997. Nada Subotić 1998. Zvezdana Ladika 1999. Relja Bašić 2000. Joško Juvančić 2001. Neva Rošić 2002. Milko Šparemblek 2003. Ika Škomrlj 2004. Nikola Batušić 2005. Vanja Drach 2006. Vanča Kljaković 2007. Georgij Paro 2008. Zlatko Crnković 2009. Vladimir Gerić 2010. Zlatko Vitez 2011. Špiro Guberina 2012. Nenad Šegvić 2013. Božidar Boban 2014. Marija Kohn 2015. Ivica Boban 2016. Mustafa Nadarević 2017. Dragan Despot 2018. Marija Sekelez

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Branko Gavella 1960. Vika Podgorska; Kosta Spaić 1963. Emil Kutjaro 1964. Ervina Dragman; Izet Hajdarhodžić 1967. Vlado Habunek 1969. Pero Kvrđić 1970. Miro Međimorec; Dramsko kazalište "Gavella"; Kazalište "Komedija" 1971. Milka Podrug-Kokotović 1974. Nada Subotić 1975. Marija Kohn 1976. Ivka Dabetić; Rade Šerbedžija 1977. Josip Marotti 1978. Miše Martinović 1979. Joško Juvančić; Dorijan Sokolović i Ružica Nenadović-Sokolović 1980. Drago Krča 1981. Mustafa Nadarević; Maja Srbljenović-Turcu i Štefan Furijan 1982. Fabijan Šovagović; Zlatko Bourek 1983. Ivica Kunčević; Dijana Kosec-Bourek i Ika Škomrlj 1984. Krešimir Zidarić; Krunoslav Šarić 1985. Sanda Miladinov-Langerholz; Zvonko Šuler 1986. Neva Rošić; Zlatko Kauzlaric-Atač 1987. Boris Buzančić 1988. Slavko Šestak 1989. Veronika Durbešić 1990. Milko Šparemblek 1991. Rene Medvešek 1992. Slavko Brankov 1993. HNK Varaždin, kolektiv predstave "Puno larme, a za ništ" 1994. Vanja Drach 1995. Kolektiv predstave "Imago" 1996. Ljubomir Kerekeš 1997. Zlatko Vitez 1998. Vilim Matula 1999. Dubravka Ostojčić 2000. Goran Grgić 2001. Ivica Boban 2002. Elvis Bošnjak 2003. Zvonimir Zoričić 2004. Dragan Despot 2005. Josip Genda 2006. Galiano Pahor 2007. Boris Svrtan 2008. Alma Prica 2009. Mladena Gavran 2010. Jagoda Kralj Novak 2011. Milan Pleština 2012. Zlatko Sviben 2013. Balet HNK u Zagrebu 2014. Jelena Miholjević 2015. Anja Šovagović Despot 2016. Iva Vitić Gameiro 2017. Rene Medvešek 2018. Krešimir Dolenčić

LIKOVNE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1961. Frano Kršinić 1963. Marino Tartaglia 1964. Ljubo Babić; Oton Postružnik 1965. Oskar Herman 1966. Mirko Rački; Vilko Gecan 1968. Jerolim Miše 1969. Antun Motika; Zlatko Šulentić 1970. Marijan Detoni; Krsto Hegedušić 1971. Antun Mezdjić 1972. Frano Šimunović 1973. Vilko Šeferov 1974. Stella Skopal 1975. Vjekoslav Parać 1976. Oton Gliha 1977. Vilim Svečnjak 1978. Ante Roca; Slavko Šohaj 1979. Vojin Bakić 1980. Zlatko Prica; Milan Vulpe 1981. Edo Kovačević 1982. Mira Kovačević-Ovčačik; Željko Hegedušić 1983. Ljubo Ivančić; Oto Reisinger 1984. Ksenija Kantoci 1985. Branko Ružić 1986. Kosta Angeli-Radovani 1987. Ivan Šebalj 1988. Želimir Janeš 1989. Šime Perić 1990. Ferdinand Kulmer 1991. Ivan Lovrenčić 1992. Dalibor Parać 1993. Mladen Veža 1994. Ivan Picelj 1995. Milena Lah 1996. Đuro Pulitika 1997. Ivan Kožarić 1998. Nikola Reiser 1999. Aleksandar Srnec 2000. Edo Murtić 2001. Đuro Seder 2002. Julije Knifer 2003. Nives Kavurić-Kurtović 2004. Zlatko Bourek 2005. Vjekoslav Vojo Radoičić 2006. Josip Vaništa 2007. Dušan Džamonja 2008. Nikola Koydl 2009. Alfred Pal 2010. Šime Vulas 2011. Ivan Ladišlav Galeta 2012. Marija Ujević Galetović 2013. Mladen Stilić 2014. Jagoda Buić Wuttke 2015. Zlatko Keser 2016. Eugen Feller 2017. Biserka Baretić 2018. Nevenka Arbanas

PRIMIENJENE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Kamilo Tompa 1968. Lujo Beseredy; Đuka Kavurić 1970. Blanka Dužanec 1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vanja Radauš 1960. Frano Šimunović 1961. Antun Augustinčić 1967. Krsto Hegedušić 1968. Slavko Šohaj 1969. Želimir Janeš 1970. Albert Kinert; Zlatko Prica; Miljenko Stančić 1971. Ksenija Kantoci 1972. Vahid Hodžić; Branko Ružić 1973. Kosta Angeli-Radovani; Alfred Pal 1974. Raul Goldoni; Josip Vaništa 1975. Ivan Lovrenčić; Mladen Pejaković 1976. Mira Kovačević-Ovčačik; Ivan Šebalj 1977. Stanko Jančić; Nenad Gattin 1978. Ordan Petlevski 1979. Ljubo Ivančić, Stipe Brčić, Rajna Buzić, Boris Ljubičić i Oskar Kogoj 1980. Šime Vulas 1981. Edo Murtić 1982. Đuro Pulitika 1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog instituta "Rade Končar" 1984. Boris Bučan 1985. Miroslav Šutej 1986. Đuro Seder 1987. Ivan Kožarić 1988. Ferdinand Kulmer 1989. Matko Trebotić 1990. Kuzma Kovačić 1991. Vasilije Jordan 1992. Božo Biškupić 1993. Antun Babić 1994. Ivo Kalina 1995. Ivan Lesiak 1996. Biserka Baretić 1997. Nikola Koydl 1998. Nives Kavurić-Kurtović 1999. Zlatko Keser 2000. Vatroslav Kuliš 2001. Petar Barišić 2002. Duje Jurić 2003. Igor Rončević 2004. Siniša Majkus 2005. Mladen Galić 2006. Zlatan Vrklijan 2007. Munir Vejzović 2008. Tomislav Buntak 2009. Zoltan Novak 2010. Ivan Faktor 2011. Goran Petercol 2012. Ivan Marušić Klif 2013. Damir Sokić 2014. Marko Tadić 2015. Svjetlan Junaković 2016. Peruško Bogdanić 2017. Dalibor Martinis 2018. Matko Mijić

GODIŠNJA NAGRADA

1966. Tošo Dabac 1968. Inge Kostinčer 1969. Aleksandar Srnec 1970. Jagoda Buić; Zvonimir Lončarić; Bruno Planinšek 1971. Ivan Picelj

ARHITEKTURA I URBANIZAM

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1965. Mladen Kauzlarić 1966. Juraj Denzler 1967. Stjepan Planić 1968. Alfred Albini 1969. Josip Seissel 1970. Stjepan Gomboš, Lavoslav Horvat 1971. Antun Ulrich 1972. Drago Galić 1973. Marijan Haberle 1974. Vlado Antolić 1975. Lovro Perković 1976. Slavko Lowy 1977. Zvonimir Vrklijan 1978. Božidar Rašica 1979. Franjo Bahovec 1980. Stanko Fabris 1981. Božidar Tušek 1982. Andre Mohorovičić 1983. Zdenko Kolacio 1984. Ivan Vitić 1985. Neven Šegvić 1986. Dragan Boltar 1987. Aleksandar Dragomanović 1988. Miroslav Begović 1989. Zdravko Bregovac 1990. Zdenko Sila 1991. Boris Magaš 1992. Vjenceslav Richter 1993. Grozdan Knežević 1994. Ivo Radić 1995. Zoja Dumenagić 1996. Bruno Milić 1997. Sena Sekulić-Gvozdanović 1998. Ivo Geršić 1999. Jerko Marasović, Tomislav Marasović 2000. Silvana Seissel 2001. Julije De Luca 2002. Ante Marinović - Uzelac 2003. Andrija Mutnjaković 2004. Slavko Jelinek 2005. Mirko Maretić 2006. Ante Rožić 2007. Ante Vulin 2008. Nikola Filipović 2009. Boris Krstulović 2010. Dinko Kovačić 2011. Radovan Miščević 2012. Hildegard Auf-Franić 2013. Radovan Delalle 2014. Ivan Crnković 2015. Josip Uhlík 2016. Branko Kincl 2017. Antun Šatara 2018. Branko Siladžin

GODIŠNJA NAGRADA

1965. Neven Šegvić 1965. Neven Šegvić 1966. Josip Uhlík i Bernardo Bernardi 1970. Ante Rožić 1971. Boris Krstulović 1972. Grozdan Knežević 1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić 1974. Ivan Filipčić i Borislav Šerbetić 1975. Ante Vulin 1976. Zdenko Kolacio, Igor Emili 1977. Ante Marinović-Uzelac, Jerko Rošin 1978. Dražen Janković, Zrinka; Supek-Andrijević i Josip Hitil 1979. Boris Magaš 1980. Milan Mitevski 1982. Radovan Tajder i Mladen Anšel 1983. Branko Kincl 1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić 1985. Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1986. Ivan Juras i Emil Špirić 1987. Dražen Juračić 1988. Ines Filipović 1989. Velimir Neidhardt 1990. Andrija Mutnjaković 1991. Nikola Bašić 1992. Nenad Fabijanić 1994. Nikola Bašić 1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1996. Hildegard Auf-Franić i Tonči Žarnić 1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola 1998. Branko Siladžin 1999. Studio 3LHD (Saša Begović, Marko Dabrović, Tanja Grozdanić i Silviije Novak) 2000. Miroslav Genc 2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina 2002. Lenko Pleština 2003. Iva Letilović i Morana Vlahović 2004. Studio Capsula (Ivana Ergić, Vanja Ilić, Vesna Milutin) 2005. Saša Randić i Idis Turato 2006. Goran Rako 2007. Lea Pelivan i Toma Plejić / Studio UP 2008. Marijan Hržić 2009. Studio 3LHD 2010. Nikola Bašić 2011. Nenad Fabijanić 2012. Neno Kezić i Emil Šverko 2013. Damir Gamulin, Margita Grubiša, Igor Presečan, Ivana Žalac, Marin Jelčić i Zvonimir Kralj 2014. Emil Špirić, Vedrana Pedišić, Juan Jose Nunez Andrade, Erick Velasco Farrera 2015. Radionica arhitekture i Vanja Ilić 2016. Vjera Bakić i Matthias Kulstrunk 2017. Mirela Bošnjak, Mirko Buvinić i Maja Furlan Zimmermann | x3m 2018. Tomislav Ćurković i Zoran Zidarić, *Dva arhitekta*

